

[Tange.]

for nylig. Jeg har selv haft med sagen at gøre, og jeg kalder det misbrug fra fagforeningens side, at den blokerer to nystartede mestre og tvinger dem til at betale en gæld, som en anden mand skylder. Det er misbrug, og det bliver misbrug.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v.

(Lovforslag nr. 192. Fremsat 4/2 76).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Otto Mørch (S):

Når lovgivningen har fået virkninger, som utvivlsomt ikke har været tilsigtet, finder vi i socialdemokratiet også en forpligtelse til at bøde herpå. Det er jo tilfældet med denne lovs 4 års karantæne-bestemmelse, som rammer de arbejdsløsheds-kasser, der gav afkald på statsanerkendelse i 1967, og som nu for at klare stigende arbejdsløshedsforpligtelser ønsker at generhverve statsanerkendelsen og dermed den økonomiske sikkerhed, der kan ligge heri.

Kommunalarbejdernes arbejdsløsheds-kasse står i dag i den situation, at man har mere end 1.000 ledige medlemmer. Man står i dag i den situation, at afmatningen på det kommunale arbejdsområde ikke er standset. Man står i dag i den situation, at man kan frygte, at den nye bistandslov, der økonomisk inddækkes gennem bloktilskud, også kan medføre en vis tilbageholdenhed i nogle kommuners ansættelsespolitik.

Med andre ord, den mere sikre status, forbundets medlemmer havde, da man gav afkald på statsanerkendelsen, er ikke mere

til stede. Medlemssammensætningen er en helt anden end i 1967, og den er ikke mere præget af den tryghed i ansættelsen som før, hvor halvdelen af medlemmerne var tjenestemænd. Det er klart, at derigennem får forbundet også større økonomiske forpligtelser, og det er jo ikke nogen hemmelighed, at det afspejler sig i en økonomisk status for de sidste 9 måneder af 1975, hvor der er konstateret et underskud på 8.827.000 kr. Det er sket trods stigning i medlemsbidrag, som ligger over det, der skulle betales i medlemsbidrag som statsanerkendt.

Skal arbejdsløsheds-kassen undergives gældende bestemmelser om 4 års karantæne, før statsrefusion opnås, må man se i øjnene, at kassen kan blive drænet for et stort antal medlemmer, som har mulighed for at søge over i andre A-kasser. Man må se i øjnene, at andre fagligt afgrænsede medlemsgrupper vil oprette nye A-kasser, måske helt op til 20 nye kasser. Det er klart, at det administrativt vil være både uheldigt og dyrt.

Når arbejdsministeren i sin fremsættelsestale kan fastslå, at ophævelsen af karantænebestemmelsen ikke vil få aktuel betydning for andre bestående A-kasser, og at de økonomiske konsekvenser af lovforslaget for staten endda vil være af yderst begrænset omfang, skulle der ikke være grund til betænkeligheder ved at tiltræde lovforslaget.

I den forbindelse synes jeg også, det er overordentlig vigtigt at være opmærksom på, som det også fremgår af lovforslagets bemærkninger, at det er urimeligt, at kommunalarbejdernes A-kasse, fordi den tidligere har været anerkendt, skal vente 4 år på at få statsrefusion, når andre ikke-anerkendte A-kasser uden videre kan søge statsanerkendelse med omgående økonomisk virkning fra anerkendelsestidspunktet. Netop dette forhold finder jeg er meget væsentligt for vor vurdering her i tinget.

Når dette er sagt, skal det også siges direkte til kommunalarbejderne, at selv om de har udvist særdeles stærk intern solidaritet ved at holde kontingentet lavt for deres medlemmer i tiden uden statsanerkendelse og også har ydet gode sociale dækninger i deres forbund, så må man nok sige, at hvad der vedrører den eksterne solidaritet, har de kørt lidt på frihjul siden 1967.

Det er sikkert fremgået af mit indlæg, at vi i regeringspartiet er indstillet på at bøde

[Otto Mørch.]

på konsekvenserne af lovgivningen fra 1967. Vi håber, at den samme opfattelse gør sig gældende i andre ansvarlige partier her i tinget. Jeg finder, at det har man simpelt hen en forpligtelse til også af samfundsøkonomiske grunde.

Jeg skal anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling.

Brøndsted (V):

Venstre er for det første overrasket over dette lovforslags fremkomst. Vi mente egentlig, at statsministeren havde visket tavlen ud og dermed også det foreliggende lovforslag, at forslaget var stillet i bero og således ikke kunne komme til første behandling.

Men vel, vi har nu lovforslaget liggende, og bag dette forslag gemmer der sig historien om en arbejdsløshedskasse, der ville gå egne veje uafhængigt af arbejdsløshedslovens bestemmelser af 22. februar 1967, uden statsanerkendelse og uafhængigt af statens regler for kontingentstørrelse, og som uden solidaritetsfølelse ønskede at dyrke egne interesser, samle mange såvel tjenestemænd som deltidsansatte, så forbundet og kassen kunne vokse i medlemstal og i formue.

I 1967 måtte de kommunalt ansatte vurdere, at arbejdsløshed ikke var et problem for dem, det var andres problem i givet fald. De, der var i kommunal tjeneste som tjenestemænd eller ansat på andre vilkår som plejere, portører, kommunale rengøringsassistenter osv., var ikke truede. Det var ikke forbundsledelsen, det skal da siges, der faldt for fristelsen til at spille hasard, men det var medlemskredsen ved en urafstemning.

Spekulationen syntes også i starten at have været rigtig. Medlemstallet steg fra de godt 30.000 til over 60.000, tjenestemændenes antal faldt til 15 pct., og kontingentet kunne holdes nede, meget langt nede, i forhold til andre arbejdsløshedskasser. Kassen og forbundet blev blandt de rigeste trods det lave kontingent.

Tidernes ugunst har nu også ramt Kommunalarbejdernes Arbejdsløshedskasse i Danmark, og det må alle naturligvis beklage. På grund af 916 arbejdsløse pr. november 1975 er formuen slugt og erstattet af en ret så betydelig gæld på 13 mill. kr. og en udgift på 55 mill. kr., hvis situationen

ikke forværres. 55 mill. kr. pr. år vil påhvile kassen, og det vil bevirke en gældsstiftelse på 30 mill. kr. pr. år. Spekulationen i urafstemningsresultatet slog fejl.

At den ansvarlige ledelse i denne situation søger til arbejdsministeren om dispensation for § 80, stk. 1, i lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m. v. er en naturlig vej at gå for en ansvarlig ledelse.

Det ville være lettest, om der kunne ses bort fra kravet om 4 års karenstid for arbejdsløshedskasser, der én gang har haft statsanerkendelse, men som i spekulativt økonomisk øjemed melder fra uden tidsfrist og så atter melder sig ind for at få alle fordele tilbage.

Dette lovforslag viser, især i bemærkningerne, forbundsledelsens dygtighed og arbejdsministerens svaghed. Ministeren kan ikke mene — jeg tager et citat fra bemærkningerne:

„... at begrundelsen for bestemmelsen ikke holder stik under de helt ændrede forhold for Kommunalarbejdernes Arbejdsløshedskasse, navnlig den afgørende ændring i medlemskredsens sammensætning“.

Denne ændring, denne vækst og sammensætning, var jo formålet med at frasige sig statsanerkendelsen. Spekulationen slog jo netop til. Medlemskredsen fik de fordele, der var tilsigtet. § 80 er netop indsat for at hindre usolidarisk spekulation. Sagen er dermed blevet principiel.

Nu vil ministeren have § 80 helt væk, og jeg forstår ikke ministeren. Hvad siger andre arbejdsløshedskasser til dette? Enhver ledelse af en arbejdsløshedskasse vil, når konjunkturerne er til det, i fremtiden kunne handle derefter, melde sig ud, når det er højkonjunktur, og, når mørke skyer toner frem, altid vende tilbage. Det går ikke, hr. minister, lovgivningsmagten må have sine overordnede principper. Dette er mere end et spørgsmål om økonomi: Hvor er moralen, hvor er solidariteten, hvis fejlslagen spekulation og ambition til egen fordel og mangel på sammenhold i arbejderbevægelsen af lovgivningen kan retfærdiggøres ved et penestrøg over en enkelt paragraf i et lovgivningskompleks?

Venstre indser situationens alvor for arbejdsløshedskassen og dens medlemmer og indser ubehagelige konsekvenser for samarbidsparterne og for solidaritetsforpligtelser,

[Brændsted.]

men venstre må i denne sag fastholde lovgivningens princip, altså i dette tilfælde § 80 i omtalte lov.

Hølge (FP):

Det er egentlig ganske pudsigt at se, hvorledes dette lovforslag demonstrerer, hvor forskelligt man kan behandle arbejdsløsheds-kasser i dette land. Forslaget drejer sig om at mildne luften for Kommunalarbejdernes Arbejdsløsheds-kasse, der den 1. april 1967 spillede roulet med sin eksistens og nu har tabt.

Det er i virkeligheden beklemmende, at arbejdsministeren vil fremsætte et sådant forslag, når man samtidig ser, at Sømændenes Arbejdsløsheds-kasse bliver anderledes hårdt behandlet til trods for, at sømændene har vist god vilje til at få bragt deres hus i orden. Årsagerne til en sådan forskelsbehandling kan man jo gøre sig sine tanker om, og her er det måske meget godt, at tanker endnu er toldfri.

I 1967-loven fastsatte man et medlemsbidrag på minimum 2,25 gange dagpengene pr. år. Det betød for nogle kasser, at de kunne komme til at indbetale en del af bidraget, fordi de havde lav ledighed. For at hindre disse kasser i at løbe fra statsanerkendelsen indføjede man i loven den her omhandlede § 80 som en advarsel om, at det kunne komme dem dyrt at stå, hvis forholdene ændrede sig. 2 arbejdsløsheds-kasser valgte alligevel ikke at stille sig solidarisk med de andre arbejdsløsheds-kasser. De så muligheden for at kunne stikke nogle let-tjente penge i lommen. Det gjorde de, de tog chancen, og nu har de altså tabt.

Det reelle i dette lovforslag er jo ikke, om kommunalarbejderne kan holde sig arbejdsløshedsforsikrede. Det kan de jo ved at søge optagelse i andre kasser eller, som ministeren skriver, selv oprette fagligt afgrænsede nye kasser. Eller man kan køre videre med forhøjet medlemsbidrag, eventuelt forbundet med låneordninger i LO. Nej, det, det drejer sig om, er snarere at redde ansigt for kredse, der må formodes at stå arbejdsministeren nær. Og der er ikke megen udsigt til, så vidt jeg kan se, at vi i fremskridtspartiet vil stille os positivt over for dette.

Ministerens skriver i bemærkningerne til

lovforslaget, at det ikke har været hensigten, at § 80 skulle få denne virkning. Det vil jeg gerne gentage. Ministeren skriver i bemærkningerne til lovforslaget, at det ikke har været hensigten, at § 80 skulle få denne virkning. Jeg kan ikke lade være med at spørge ministeren: hvad i alverden har så været meningen med § 80? Jeg kan ikke se andet, end at medlemmerne af Kommunalarbejdernes Arbejdsløsheds-kasse har høstet en fordel af at sidde § 80-advarslen overhørig, og at de nu må tage skade for hjemgæld. Sådan er loven, og loven skal holdes. Det kunne have været interessant nok, om ministerens bemærkninger til lovforslaget havde indeholdt oplysninger om størrelsesordenen af den fordel, kommunalarbejderne har haft op til det punkt, hvor det gik galt, men det er måske et af de spørgsmål, vi kan få oplyst i udvalget.

Ministerens ved, at vi som altid vil være positive over for en saglig udvalgsbehandling, men der er ikke noget, der giver mig følelsen af, at selv en nok så saglig behandling skulle kunne få fremskridtspartiets medlemmer til at stille sig positive over for denne begunstigelseslov, der efter vor opfattelse synes at have nogle politiske overtoner.

Ingomar Petersen (RV):

Dette lovforslag burde jo nok have været betegnet som „Lex Kommunalarbejderforbundet“. Jeg kan godt se, at ministeren er kommet i en svært vanskelig situation, og at det offentlige er kommet i en svært vanskelig situation, for man må naturligvis erkende, at går denne arbejdsløsheds-kasse ned og hjem, så er der jo andre, der kommer til at betale. Det er de hårde realiteter i denne sag, så sørgeligt som det kan være.

Men det er jo egentlig nok, når man tænker sig lidt om, et stift stykke, at en arbejdsløsheds-kasse således har kunnet køre på solidaritetens frihjul over for den anden del af den samlede fagbevægelse. For hvad er egentlig realiteterne, efter at de meddele, at de ikke mere ville have statsanerkendelse? Det var, at de kunne reklamere med et lavere kontingent og fordele, som andre arbejdsløsheds-kasser, som de jo faktisk skulle konkurrere med, ikke kunne byde. De

[Ingomar Petersen.]

kunne udbetale de syge medlemmer sygedagpenge ude over varighedsperioden efter sygesikringsloven. Ja men det kunne de ikke i andre fagforeninger f. eks. SID. Og hvad gjorde de? De lokkede medlemmer fra andre fagforeninger, bl. a. pedellerne på de små skoler rundt omkring, over i Kommunalarbejdernes Arbejdsløshedskasse, for her var det meget billigere at være, og her kunne de give lidt mere end de andre. Men betale nogle penge ind i solidaritet med de andre fagforeningskasser, nej tak, det gjorde man ikke.

Så opdager man pludselig, at nu er den gal. Man har vel, så vidt jeg kan se af bemærkningerne, haft et underskud i det nævnte år på ca. 20 mill. kr., og det er nogenlunde den difference, som man vel egentlig skulle have indbetalt på solidaritetens alter sammen med de andre. Så foreslår ministeren, at det ser man helt væk fra. Nej, nu laver man med tilbagevirkende kraft en statsanerkendelse.

Jeg er enig med ministeren i, at vi skal have problemet løst, men det skal ikke løses ved at sløjfe § 80. Den er nemlig fornuftig, og den vil være yderst fornuftig, når vi igen når tilbage i en situation, hvor vi har fuld beskæftigelse i dette land.

Skal man hjælpe på en eller anden måde, så skal der hjælpes, så udgiften for det offentlige bliver mindst mulig, og man kan stille sig det spørgsmål: var det ikke rimeligt, at de penge, man ikke har indbetalt, de 20 mill. kr., kom man til at indbetale for at få en statsanerkendelse igen? Jeg siger ikke, at de skal indbetales lige med det samme, jeg har ikke noget imod en afdragsordning. Men de er 62.000 medlemmer, og da det drejer sig om 20 mill. kr., er det 322 kr. i et år. Det er det, det drejer sig om. Det er knap 1 krone om dagen. Om de så så galt skulle afdrage dem på 2 år, ville jeg også på mit partis vegne være forhandlingsvillig, men noget skal de betale. Man skal ikke på den måde kunne sætte sig ud over solidariteten med den danske fagbevægelse. Det vil det radikale venstre ikke være med til.

Vi vil under udvalgsarbejdet være villige til at drøfte en løsning på problemet, men den løsning, som arbejdsministeren her foreslår, kan vi ikke umiddelbart gå med til.

Ninn-Hansen (KF):

Hr. Brøndsted indledte med ligesom at ville give os nogle oplysninger om de interne forhandlinger blandt septemberforligets parter. Det var, som om hr. Brøndsted ville sige, at der ikke er flere til stede, end at vi såmænd godt kan afsløre alle hemmeligheder, og det ville da være interessant.

Jeg er ikke helt klar over, om det er et slagsmål, alle kan deltage i, de forhandlinger, der føres, men vil blot sige, at dette at statsministeren har sagt, at tavlen skulle viskes ren, det vedrører vel hele spørgsmålet om, hvorvidt der skal komme nye udgiftslove. Det, vi så kan drøfte i forbindelse med dette, er: betyder dette lovforslag nye udgifter, eller kommer udgifterne alligevel? Jeg kan da ikke se andet — og så kan man ellers fortsætte solidaritetssnakken lige så meget, man vil — end at den mulighed, hr. Otto Mørch omtalte, nemlig at man i forskellige grupper kan danne en arbejdsløshedskasse og så med det samme gå hen og få statsanerkendelse og -bidrag, kan man gennemføre. Det har altså ikke så forfærdelig meget med økonomien at gøre eller med spørgsmålet om besparelser, synes jeg da.

Man kan selvfølgelig hævde — og det er vel det, der har ligget i en del ordførertaler — at nu ligger de altså, som de har redet, i kommunalarbejderforbundet. Nu kommer det an på, hvem man mener med „de“. For det første kan man vel nok sige, at siden 1967 er der noget, der har ændret sig, som det fremgår af bemærkningerne. Der var dengang andre ansættelsesformer hos det offentlige. Efter den tid er der betydelig flere, der er ansat på overenskomst end som tjenestemænd. Der er jo også sket ændringer med hensyn til forsikring for deltidsansættelse. Dengang havde man jo den efter min mening mærkelige ordning, at de, der havde deltidsarbejde — og det er jo ofte kvindelige ansatte, der har det — altså ikke kunne gå ind under en forsikringsordning. Det har ændret sig, og dermed har grundlaget for afstemningen vel også ændret sig.

Men det helt afgørende er vel at få undersøgt dette spørgsmål: ja men hvis man alligevel skal tænke på de medlemmer, der er i dag, og ikke dem, der var for 9 år siden, og de har et ønske om at have en arbejdsløshedskasse, på samme måde som andre har

[Ninn-Hansen.]

det i dag, skal den medlemskreds, der er i dag, så have en straf, som man alligevel ikke kan eksekvere, for de kan bare optræde på en anden måde? Det synes jeg da vi skal tale om i udvalget. Der er jo ingen grund til at tage stilling til spørgsmålet nu. Jeg vil i hvert fald ikke bebrejde, at sagen er taget frem. Det er jo næsten det samme som at ville sige til arbejdsministeren: ja men lad os nu få de 10 kasser, de vil danne i stedet for. Så får vi 10 flere arbejdsløsheds-kasser, hvis det er det, man ønsker, og først derefter kan vi se på det. Det er da i hvert fald rimeligt, at man får lejlighed til at drøfte det i arbejdsmarkedsudvalget.

Så kan man selvfølgelig sige, at hvis man sletter en sådan bestemmelse, altså sletter § 80, så fjerner man endnu et punkt i hele arbejdsløshedsforsikringen, man fjerner den forsikringsmæssige islat. Ja, det gør man, men det har man så sandelig også gjort på en række andre punkter, og jo mere man fjerner af den slags, jo mere baner man måske vej for en stor, ny, samlet arbejdsløsheds-kasse, så vi er fri for disse diskussioner, og det er vel egentlig det, der er behov for. Det har vi jo tidligere sagt i en udvalgsbetænkning, og det vil vi da gerne arbejde os frem til, og så må man somme tider fjerne nogle skranker. Så kan andre jo så beklage, at organisationerne ikke har tilstrækkelig solidaritet. Organisationerne har såmænd ikke spor mere solidaritet end andre har, og den er ikke så forfærdelig stor.

Henning Philipsen (SF):

Jeg går ud fra, at hr. Ninn-Hansens sidste bemærkning om manglende solidaritet i organisationerne først og fremmest går på de organisationer, som han har erfaring fra — jeg tænker her på Advokatsamfundet, og hvad de i øvrigt hedder.

Må jeg dernæst sige, at jeg jo altid bliver rørt til tårer, hver gang jeg f. eks. hører hr. Ingomar Petersen tale om solidaritet, nu i dette tilfælde her i arbejderbevægelsen, eller mangel på solidaritet, og når jeg så på andre områder også har hørt lige så rørende indlæg om solidariteten, f. eks. blandt lejerne i det ældre almennyttige byggeri. Jeg ser en ganske lige linje. Jeg tror nok, man må have lov til at sige, at det i hvert fald ikke er hr. In-

gomar Petersen eller hans parti, der skal belære hverken fagbevægelsen eller andre om, hvad solidaritet er. Det forekommer mig at være de forkerte læremestre, vi ville få i så henseende.

Derudover vil jeg godt føje til, at jeg også mener, at det var forkert, at kommunalarbejderforbundet bar sig ad, som det gjorde i 1967, for hvad var den angivelige hensigt med den beslutning, man tog dengang? Den var jo ganske enkelt den, at man ikke ville være med til, at det overskud, som fremkom i arbejdsløsheds-kassen ved, at man ikke havde arbejdsløse på det tidspunkt, skulle overføres til staten. Det er det, hvorom jeg godt vil anvende udtrykket: en usolidarisk handling eller en ukollektial handling over for de øvrige fagforeninger, da det jo er således, at staten skal dække underskuddet i de øvrige arbejdsløsheds-kasser.

Men når det er sagt, så synes jeg nok, jeg vil understrege det, som hr. Ninn-Hansen ganske rigtigt sagde, nemlig at der er jo sket ting siden 1967 i kommunalarbejderforbundet. Der er f. eks. sket det, at der er kommet flere andre grupper til, grupper af personer, som man ikke havde i 1967, bl. a. beskæftigelseshjælpere og andre, men hvor man nu, bl. a. på grund af den nedskæring, man i hvert fald har foretaget, også med hr. Ninn-Hansens medvirken herinde, altså har oplevet, at nogle af disse grupper nu kommer ud i arbejdsløshedssituationer. De er organiseret i kommunalarbejderforbundet og måtte derfor være medlem af Kommunalarbejdernes Arbejdsløsheds-kasse med det resultat, at kommunalarbejderforbundet får arbejdsløse, som man normalt ikke havde eller ville have fået i 1967, og det skyldes efter min opfattelse i høj grad den måde, hvorpå folkettingen har behandlet de forskellige nedskæringslove over for daginstitutioner og andre steder. Det er altså et resultat heraf. Og selv om jeg synes, at kommunalarbejderforbundet bar sig tåbeligt ad i 1967, så er det også rigtigt, som hr. Ninn-Hansen sagde, at det jo ikke i dag skal belaste de medlemmer, der er kommet til, og som gerne vil arbejdsløshedsforsikres på lige fod med alle andre, at man så skulle nægte kommunalarbejderforbundet denne statsanerkendelse.

[Henning Philipsen.]

Jeg må også medgive ministeren, der i bemærkningerne til lovforslaget gør opmærksom på, at det jo er en urimelig forskelsbehandling over for kommunalarbejderforbundet, som tidligere har haft en statsanerkendt arbejdsløshedskasse, hvis de nu skal vente 4 år i modsætning til andre, som kan etablere sig med 1.000 medlemmer og så umiddelbart kan opnå statsanerkendelse og således fortsætte.

Alt i alt vil jeg sige, at vi fra SF's side vil se på dette i udvalget og naturligvis også se på de ting, som er rejst af andre ordførere her i forbindelse med dette lovforslags gennemførelse.

Ritta Ahm (KrF):

Forslaget om at ophæve § 80 i lov om arbejdsløshedsforsikring er ikke alene et spørgsmål om, hvorvidt der skal bevilges et beløb på ca. 20 mill. kr. til en falleret arbejdsløshedskasse, men vel nok i højere grad et spørgsmål om principper. Kommunalarbejdernes Arbejdsløshedskasse har disponeret helt uacceptabelt ved i de glade 1960'ere at leve højt på vor velstand. Når man har så stort et ansvar som dette at sidde og skulle lede en kasse, hvis fornemste opgave burde være at varetage flere tusinde menneskers interesse i en arbejdsløshedssituation, så er det uanstændigt at tiltage sig rettigheder, som andre kasser ikke har kunnet tillade sig, og så blot i dårlige tider komme og bede arbejdsministeren om hjælp.

Jeg kan ikke give arbejdsministeren ret i, at det findes urimeligt at have en 4-årig karenstid, forinden der kan fås statsrefusion. Jeg kan ikke dele arbejdsministerens bekymring over, at hvis ikke vi redder denne arbejdsløshedskasse ud af vanskelighederne, så vil medlemmerne lade sig overflytte til andre kasser, for jeg kunne godt tænke mig, at det var det omvendte i 1960'erne, da kassen viftede med det lave kontingent for derved at lokke medlemmer til sig fra andre kasser.

Man kan så sige, at det kan være ganske ligegyldigt, hvad vi gør, for det er jo alligevel det offentlige, der kommer til at betale i sidste instans. Ja, måske, men netop fordi kristeligt folkeparti ved, at der er ingen, der kommer til at lide nød, så vil vi gerne for anstændighedens skyld have lov til at holde

på principperne, ellers kan vi jo i udvalget drøfte berettigelsen af at have alle disse eksisterende arbejdsløshedskasser, eller om man skal have en fælleskasse. Jeg mener derfor ikke, at jeg på nuværende grundlag kan være med til lovforslagets gennemførelse.

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg må sige, at jeg ligesom hr. Ninn-Hansen var forbavset over venstres ordfører, navnlig når vi ser, at under punkt 4 på dagsordenen i dag diskuterede man jo ud fra helt andre præmisser. Der kunne venstre godt gå med til udgiftsposter, når det drejede sig om landbruget.

Ellers må jeg sige, at vi er velvilligt indstillet over for forslaget, selv om hr. Otto Mørch jo nok ikke regner os med til de ansvarlige, fordi vi ikke i øvrigt kan godkende principperne i denne arbejdsformidlingslov. Her vil jeg da godt sige, når man taler om at forsvare principperne i den, at det ikke er derfor, vi sådan set går med til dette forslag. Vi synes, at der var andre ting, som kunne ændres i den lov. Jeg skal blot pege på noget af det, der er meget aktuelt for tiden, kontrol og anvisning, som man udmærket godt kunne lægge tilbage.

Dette foranlediger mig bare til en bemærkning om dem, der taler om en ukollegial handling fra kommunalarbejdernes side. Nu vel, det, som fru Ritta Ahm nævnte om, at der måske kunne have været spekulation i at få medlemmer, det kender vi udmærket godt til i fagbevægelsen. Men jeg vil godt spørge, hvad det var for en situation, arbejdsløshedskasserne havde, dengang man gennemførte loven om arbejdsformidlingen. Det var vel, at mange i virkeligheden ønskede og overvejede, om de skulle undlade at søge statsanerkendelse for dermed at stå frit og ikke komme under arbejdsformidlingens kontrol. Det var der mange der overvejede. De fleste måtte sådan set lægge de overvejelser til side, fordi de ikke havde økonomisk mulighed for det, men de, der havde økonomisk mulighed for det, valgte den vej.

Derfor tror jeg ikke, man skal tale så meget om en ukollegial handling. Loven i sig selv var med til at tvinge nogle til at gøre det, de gjorde. Derfor ser vi velvilligt på det forslag, der ligger her.

Arnfast (CD):

Man kan jo erindre, hvor mange overvejelser, der foregik, dengang man fik indført loven i 1967. Jeg erindrer i hvert fald, hvor mange overvejelser der foregik i mit forbund, men da vandt altså forbundsledelsen ved at blive i det. Og her så vi altså et eksempel på, hvor forbundsledelsen nok ville blive, men hvor medlemmerne så anderledes på det. Nu har vi, som det er sagt flere gange, set resultatet af den urafstemning, der i sin tid kom.

Vi sidder ikke i det udvalg, der skal drøfte det, men alle og enhver ved, at vi gerne så, at hele arbejdsløsheds-kassesystemet blev organiseret i en enkelt kasse. Hvis det udvalgsarbejde, der må komme omkring det her, muligvis kan føre til noget nærmere i den retning, så ville vi da i hvert fald sige, at der kom et eller andet godt ud af det.

Spørgsmålet om, hvorvidt man skal redde Kommunalarbejdernes Arbejdsløshedskasse, håber vi at udvalget vil kunne afgøre. Vi er hverken for eller imod i denne sag, for vi synes, de må bære ansvaret for deres gerninger.

Kurt Hansen (VS):

Under behandlingen af dette forslag er der jo brugt mange ord på at forklare den manglende eksterne solidaritet i forbindelse med det skridt, som kommunalarbejderforbundet tog i 1967. Jeg synes, vi skal tage det forholdsvist afslappet. Det er kommet frem her under behandlingen, at der er en klart ændret sammensætning inden for kommunalarbejderforbundet. Jeg synes, vi skal tage det til efterretning. Jeg mener ikke, det kan være rimeligt, at de folk, der i dag ønsker at få genantaget deres statsanerkendelse, skal lide under, at man tog en beslutning, der ikke var særlig velovervejet, i 1967.

Jeg må derfor sige, at også VS i denne sag — det er måske den eneste — vil melde sig under fanerne omkring de såkaldte ansvarlige partier, uden at vi af den grund vil have skudt nogle andre beskyldninger i skoen om ansvarlighed. Vi kan ikke tage medansvar eller være meddelagtige i den form for „ansvarlighed“, der i øvrigt bliver udvist.

Det, der netop er problemet, som man er kommet ud i fra kommunalarbejdernes side, er jo, at der er blevet foretaget en masse

asociale nedskæringer. Det er jo nedskæringer på nedskæringer på nedskæringer, altså den ansvarlige nedskæringspolitik, der fører til, at Kommunalarbejdernes Arbejdsløshedskasse står i en situation med over 1.000 ledige. Det er jo den såkaldte ansvarlige politik, der gør, at VS i denne situation bliver nødt til at sige, at vi melder os under fanerne, og at vi ikke vil være med til, at de folk skal overlades til socialkontorernes tilfældige skøn. Det må være rimeligt, at man har mulighed for at få en nogenlunde rimelig dækning for, at man er blevet arbejdsløs.

Så var hr. Hølge fremme med en interessant betragtning, synes jeg, som måske giver anledning til, at vi skal diskutere disse problemer lidt mere i udvalget. Jeg er meget enig med hr. Hølge i, at det er en mærkelig form for dobbeltmoral, der ligesom giver sig udtryk her, når man ser, hvorledes sømændene igennem revisionselskabet dér har forsøgt på alle mulige måder at få bragt deres forhold i orden, men alligevel møder en massiv modstand fra en stor del af dette folketing. Det synes jeg er meget beklageligt, og jeg kan da kun sige, at jeg bestemt ikke har noget imod at arbejde sammen med hr. Hølges parti på dette område, hvis vi kan få skaffet statsanerkendelsen til Sømændenes Arbejdsløshedskasse tilbage.

Både hr. Ninn-Hansen og hr. Arnfast har været inde på, at det skridt, vi kan tage i forbindelse med vedtagelsen af dette lovforslag, måske vil kunne føre frem til en stor, samlet arbejdsløshedskasse for alle. Jeg har lidt svært ved at se, hvordan det umiddelbart kan gøre det, og det er også derfor, jeg kan give mit partis tilslutning til det. Men opdager vi under udvalgsarbejdet, at det har noget sådant på sig, kommer jeg til at trække disse bemærkninger tilbage. Efter hvad jeg kan se af lovforslaget og af § 80 i arbejdsløshedsloven, skulle det altså ikke have nogen direkte sammenhæng, men der kunne jo være nogle ønsker hos dem, der massivt forsøger at få fjernet A-kasserne fra fagbevægelsen.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen):

Der er jo faldet nogle barske bemærkninger om dette forslag. Jeg skal ikke være den, der forsøger på at grave grøfter, da der jo lykkeligtvis også er faldet positive bemærkninger, hvori man giver udtryk for, at man

[Arbejdsministeren.]

da er villig til at snakke nærmere om disse ting i arbejdsmarkedsudvalget.

Hr. Brøndsted sagde, at medlemmerne ikke var truet i 1967. Det, der nu var mere afgørende på daværende tidspunkt efter de oplysninger, der foreligger for mig, var dels det forhold, at der var en ganske betragtelig del tjenestemandsansatte, dels en ganske betragtelig del, som kun var deltidsbeskæftigede, og på daværende tidspunkt havde man ikke i arbejdsløshedsloven muligheder for at forsikre dem, som havde deltidsarbejde. Det var kun fuldtidsbeskæftigede, arbejdsløshedskasserne kunne optage på daværende tidspunkt. Derfor er det rigtigt, som kommunalarbejderne har sagt, at dengang kassen gav afkald på statsanerkendelsen, var der ikke i loven hjemmel til denne deltidsforsikring. Jeg kan i øvrigt oplyse, at kassen over for arbejdsdirektoratet har oplyst, at den efter 1967, da den gav afkald på statsanerkendelsen, indførte en ordning for at sikre de deltidsbeskæftigede inden for dette område, da mulighederne herfor ikke forelå. De blev først indført i arbejdsløshedsloven i 1970.

Jeg synes også, at man, når man taler om solidaritet, skal føje til, at en del af de penge, som man måske sparede i kontingent i en periode, bl. a. blev brugt til en udvidet sygehjælp til Dansk Kommunal Arbejderforbunds medlemmer.

Jeg tror altså ikke, der var tale om en handling i spekulativt øjemed, som det blev sagt af hr. Brøndsted.

Det økonomiske har været inde i billedet. I virkeligheden er det jo sådan, at det kun er en enkelt kasse, der berøres af denne bestemmelse, som tiden efter min bedste overbevisning er løbet fra — vel, der er måske en enkelt kasse til, som gav afkald på statsanerkendelsen dengang, som kan få brug for den — og her er der sket en udvikling, som gør, at man i dag har en kasse af en helt anden sammensætning, end man havde på daværende tidspunkt.

Forskelsbehandlingen, som enkelte også har været inde på, kommer bl. a. frem gennem anerkendelsen af visse kasser, som også i nogle år ikke har ønsket en statsanerkendelse. Det gælder akademikergrupper, ingeniører, magistre, som har haft arbejdsløshedskasser igennem nogle år, men som nu er

kommet i 1973 og i 1974 og har begæret kassen statsanerkendt. Og blot man opfylder betingelserne for det, hvad man gjorde, får man denne statsanerkendelse uden videre. Der ligger altså her grupper — i øvrigt for nogles vedkommende væsentlig gunstigere stillede grupper — som igennem nogle år ikke har ment, der var behov for en arbejdsløshedsforsikring, men som i 1973-74, hvor man opdager, at der også inden for akademikerområdet bliver tale om arbejdsløshed, ønsker at sikre sig ved at opnå denne statsanerkendelse.

Der er en anden ting, jeg gerne vil sige. Jeg er meget enig i det meste af det, hr. Ninn-Hansen sagde, da han stillede spørgsmålet: betyder dette lovforslag nye udgifter? Det gør det efter min bedste overbevisning ikke. Hvis kassen lukker, har de pågældende medlemmer ret til at blive optaget i en anden arbejdsløshedskasse, og den får måske kun tilslutning fra dem, der har den største risiko, og ikke fra samtlige 62.000 medlemmer, hvorved staten måske går glip af en betydelig kontingentindtægt. Det synes jeg også man skal have med i billedet, når man vurderer disse ting.

Derfor er det for så vidt rigtigt, som hr. Ingomar Petersen sagde: går denne kasse ned, så kommer andre til at betale. Jeg tror altså også, der er en risiko for, at staten kommer til at betale mere, end der ellers ville blive tale om, hvis man accepterer det forslag, der her ligger.

Hr. Ingomar Petersen sagde, at § 80 skal ikke sløjfes. Vel, man kan måske lave en dispensationsregel så, men jeg synes nu, det mest regulære er at sløjfe § 80, for jeg tror virkelig alvorligt, at tiden er løbet fra denne bestemmelse. Jeg tror ikke, man løber nogen som helst økonomisk risiko fra statens side ved at sløjfe denne bestemmelse.

Jeg vil gerne sige tak til dem, der så positivt har udtalt sig om forslaget, og jeg vil meget indtrængende henstille til de partier, der har været meget tilbageholdende, at overveje situationen en gang endnu. Jeg er selvsagt parat til i arbejdsmarkedsudvalget at gå ind i en nærmere drøftelse af alle de problemer, der ligger her.

Ingomar Petersen (RV):

Det glæder mig da, at ministeren anerkender, at det ikke er helt sikkert, man skal

[Ingomar Petersen.]

sløjfe § 80, at man måske kunne finde en dispensationsregel. Hvis man sløjfer § 80, som ministerens lovforslag indebærer, så er det reelt sådan, at man faktisk kan melde sig ud og ind, hvad angår statsanerkendelse, ligesom man nu har lyst til det, og så får vi i sandhed kaos. Så må man da hellere have én arbejdsløshedskasse for hele befolkningen, hvor alle er solidariske, både tjenestemænd og ikke-tjenestemænd. Det er da en løsning — det har hr. Ninn-Hansen for så vidt ret i — i situationen.

Ministeren må erkende, at vi i hvert tilfælde ikke kan nøjes med at sløjfe § 80; så må der andre ting til i den lovgivning. Vi skulle da gerne nå frem til igen, at vi ikke har den store arbejdsløshed, og sløjfer vi § 80, så kan alle teoretisk melde sig ud og sige: vi vil have et billigere kontingent, det kører vi med et års tid, så går vi fallit, og så må staten betale alligevel. Det kan da ikke være meningen.

Selvfølgelig kan der da være en fordel for ministeren ved at få sløjfet § 80, hvis man er lidt i klemme med Sømændenes Forbunds arbejdsløshedskasse, som man har frataget statsanerkendelsen, for så skal der da ikke gå 4 år, inden de kan få den igen, det ved jeg ikke. Men én ting undrer mig her; det undrer mig, at fremskridtspartiets ordfører, hr. Hølge, således tager Sømændenes Forbund under sine vinger. Det er virkelig en nyhed, som kom her ved denne debat. Det er virkelig en nyhed, og jeg vil godt spørge hr. Hølge om: var det en fortaleselse, eller er det rigtigt, at fremskridtspartiet nu står bag Preben Møller Hansen med de forskellige julelege, der er lavet i det forbund? Det vil jeg egentlig gerne have at vide.

Otto Mørch (S):

Jeg har ikke mange bemærkninger her i anden omgang, men jeg er lidt skuffet over venstres i al fald principielle lukken af. Da venstre plejer at være at finde i det daglige politiske arbejde, håber jeg dog, der åbnes for en praktisk løsning, selv om venstre meget stærkt har præciseret sine principielle synspunkter. Det håber jeg, fordi venstre godt kan se, når der er økonomi i en sag, og her er der jo, når det drejer sig om at løse det praktiske problem, i høj grad også samfundsøkonomi i sagen.

Venstre taler om, at kommunalarbejderforbundet blev rigt på denne ordning. Ja vel, det kan da godt være, de fik en betydelig styrkelse af deres forbunds midler på et vist tidspunkt, men jeg kan forsikre for, at i dag er kommunalarbejderforbundet bestemt ikke rigt, og hvis vi tager hensyn til den gamle bestemmelse, der fandtes før 1967, hvor man jo havde en forpligtelse til at tilbagebetale, skal vi sige gevinsten, så vil jeg vove at påstå, at kommunalarbejderforbundet mere end har betalt gevinsten inden for de sidste måneder, inden for det sidste år på grund af denne meget stærke arbejdsløshedsudvikling.

Venstre har ikke mindst inden for kommunale organisationer en betydelig indflydelse, og jeg vil godt spørge, om man synes, det vil være særlig heldigt, hvis vi nu får en opspaltelse af dette store forbund i en række organisationer. Så tror jeg ikke, forhandlingsituationen på det kommunale område blev særlig let, heller ikke for venstres repræsentanter inden for disse kommunale organisationer.

Og så til fremskridtspartiet. Ja, det lyder altså hult, når I taler om solidaritet, men det er jo ikke første gang, jeg har sagt det. Jeg vil også gerne sige til jer, at netop kommunalarbejderforbundet har virkelig inden for de sidste år kæmpet for at klare deres opgaver. De kommer ikke kravlende og tigger og beder om hjælp i den forstand. De vil helst selv klare det, men nu har udviklingen, som jeg tidligere har skildret det, været af en sådan karakter, at de ikke har mulighed for det. Derfor synes jeg, det er forkert af fremskridtspartiet — der jo tidligere på dagen talte om, at vi skulle have stærke fagforeninger — at de nu skyder kommunalarbejderforbundet ud i mørket. Det er jo det samme parti, som gang på gang gerne vil tilgødese de rige her i samfundet og beskytte dem, og jeg har indtrykket af, at mange af dem, der har tilsluttet sig fremskridtspartiet, nu ikke hører til dem, der betaler de klækkelige fællesbidrag til samfundet. Det klarer de over visse skattereguleringer, så de undgår det.

Må jeg sluttelig sige til den konservative ordfører, hr. Ninn-Hansen, at jeg synes, han virkelig fandt det helt centrale i denne sag, nemlig: hvordan klarer vi det her på en god måde, sådan at vi tilgodeser de lønmodtage-

[Otto Mørch.]

re, der kommer i klemme, og sådan at vi også tilgodeser samfundsøkonomien på en rimelig måde? Det er nemlig det, det drejer sig om. Hvis man ikke fortsat får en samling af denne store arbejdsløshedskasse, så ligger det sådan, at det kan komme til at koste staten mere i udgift, for kommunalarbejderforbundet har nemlig en vedtægtsbestemmelse, der siger, at de tjenestemænd, som ikke kan løbe ud i en arbejdsløshedsrisiko, fortsat er forpligtet til at betale deres arbejdsløshedskontingent ligesom alle andre. Det var det, ministeren var inde på, og det er det, der er væsentligt at få med i denne debat.

Brøndsted (V):

Der blev stillet nogle spørgsmål, bl. a. fra hr. Otto Mørch. Jeg vil da gerne understrege, at fra venstres side er dette ikke en hævnakt, for vi har intet at hævne over for Kommunalarbejdernes Arbejdsløshedskasse. Vi har tværtimod megen respekt for dette forbund og denne kasse. Vi tænker bl. a. på deres indsats i foråret ved busblokader o. lign. Det er et forbund, som også har vist sig at være en særdeles god forhandlingspartner, når vi har siddet som kommunalfolk eller på anden måde været i forbindelse med dette forbund og med denne kasse. Derfor synes jeg, vi skal tage det helt væk. Der er intet at hævne.

Men det er en dårlig løsning, ministeren er kommet med. Det er sådan en hurtig ambulancetjeneste: nu stryger vi lige en paragraf. Jeg tror, ministeren må indrømme, at en eller anden form for regler for, hvordan man kan gå ud og ind igen, må vi have i denne lovgivning. Derfor: hvordan skal § 80 se ud for fremtiden? Skal det bare være ét stort tomt hul, eller får vi noget andet sat ind? Vi må spørge: er 4 års perioden for lang, er den urimelig, fordi forbundene forandrer sig for meget? — for at bruge ministerens egen argumentation. Vel, det skal der så ses på, men vi kan ikke have, at der ikke er nogen § 80, hvor der på en eller anden måde gives nogle regler for udtræden og tilmelding, når det drejer sig om at få de samme rettigheder.

I dag ser vi det måske sådan, at det er meget usandsynligt, at der er nogen, der vil hoppe ud, men vi håber dog alle sammen

på, at vi får bedre konjunkturtider igen, og vi håber også, de varer mange år, og derfor kan fristelsen da i høj grad komme. Selv om det måske også kan være nogle gode sociale formål, man har, og man er foran den lovgivning, der følger efter, så er det alligevel ikke rigtigt.

Jeg vil meget gerne have at vide, om andre arbejdsløshedskasser synes, at det er en god idé, det, ministeren her har lagt op. Det er ikke nogen god måde. Selvfølgelig vil vi helst have et godt forbund, et stort forbund, men vel, det kan altså ikke blive på denne måde. Det er for dårligt.

Hölge (FP):

Nu er det ikke så forfærdelig ofte, jeg har lejlighed til at være enig med hr. Ingomar Petersen, men jeg er det i hvert fald, hvad angår hr. Ingomar Petersens opfattelse af § 80. Jeg ser, hr. Ingomar Petersen stadig væk er til stede i salen, og jeg kan meddele, at der ikke var nogen misforståelse med hensyn til Sømændenes Forbund. Hr. Kurt Hansen har heller ikke misforstået det. Vi vil på det bestemteste opfordre arbejdsministeren til hurtigst muligt at få gengivet Sømændenes Forbund statsanerkendelsen for deres arbejdsløshedskasse.

Jeg er rørt til tårer, når hr. Otto Mørch taler om, at Kommunalarbejdernes Arbejdsløshedskasse helst selv ville klare tingene, men jeg vil nok give fru Ritta Ahm ret i, at når vi her taler om, at ingen kommer i nød — for det gør de jo ikke — så er det faktisk principperne, vi må se på. Vi kan simpelt hen ikke være bekendt over for de andre arbejdsløshedskasser at godtage dette lovforslag.

Jeg fik ikke noget svar fra ministeren på spørgsmålet om, hvorledes § 80 skulle have været opfattet, hvis dens virkning ikke skulle være netop den, den har fået. Ministeren skriver i bemærkningerne, at det har aldrig været hensigten, den skulle have denne virkning. Det forstår jeg faktisk ikke. Så forstår jeg ikke meningen med § 80.

Jeg er som sagt ganske enig med de radikales repræsentant om, at vi ikke kan undvære § 80, og vi må derfor stadig væk gå imod dette forslag.

Der har været nævnt spørgsmålet om én stor arbejdsløshedskasse for alle. Det kunne man måske nok have nogen sympati for, men

[Hölge.]

så er det spørgsmålet, om vi ikke hellere skal tage det helt store skridt og bringe hele arbejdsløshedsforsikringen over, hvor den i virkeligheden hører hjemme, under det sociale sikringsssystem.

Arbejdsministeren (Erlang Dinesen):

Hr. Hölge spurgte, hvordan § 80 skal opfattes. Jeg havde sagt noget om, at det var i alle tilfælde ikke meningen, den skulle bruges i den situation. Det har jeg altså, dels i bemærkningerne til forslaget, dels i fremsættelsen, nærmere redegjort for. Der er tale om efter min opfattelse, at de forudsætninger, som § 80 blev indført under, er bortfaldet helt eller delvis.

Hr. Ingomar Petersen siger: sløjfer man § 80, kan man løbe ud og ind. I alle tilfælde teoretisk, fjøede hr. Ingomar Petersen til. Det kan jeg være enig i, for jeg tror, det er teori. Jeg tror ikke på, at noget sådant sker. Der er en enkelt kasse endnu, som er udenfor, og som har givet afkald på statsanerkendelse, men jeg tror ikke på, at den situation vil opstå.

Bare for en ordens skyld: § 80 har ingen relation til hverken sømænd eller andre grupper på havet.

Hr. Brøndsted sagde: intet at hævne, men det er en dårlig løsning, som arbejdsministeren har peget på. Vel, hvis jeg ikke har fundet den rigtige løsning, så er jeg da parat til at snakke om en løsning i udvalget. Jeg mener, det er en rationel løsning, en løsning, som løser de problemer, vi er stillet over for, og som efter alle solemærker at dømme vil være billigere for statskassen, end hvis man opretholder denne bestemmelse. Men jeg går ud fra, at jeg kan tage hr. Brøndsteds udtalelser som en udstrakt hånd til en forhandling omkring løsningen af dette problem i arbejdsmarkedsudvalget. Dette tilbud vil jeg da meget gerne tage imod, og jeg vil også gerne være med til at overveje, om man på en anden måde end lige den, jeg har foreslået, kan klare det problem, der er tale om her.

(Kort bemærkning).

Ingomar Petersen (RV):

Jeg vil gerne sige til arbejdsministeren, at når man laver lovgivning, så laver man den ikke på teorier. Arbejdsministeren har en

teori om, at man ikke vil gå ud og ind af ordningen med statsanerkendelse. Den teori kan jeg altså ikke følge. Når man skal lave en lovgivning, så skal den i hvert tilfælde være relevant og være praktisk, og der skal ingen huller være i den. Vi laver somme tider for mange huller i lovgivningen herinde, men når vi nu ved, der er et hul, så skal vi da i hvert tilfælde ikke gå hen og hoppe i det hul.

Jeg må sige til hr. Hölge, at jeg i første omgang blev meget forundret over, at man nu ville støtte hr. Preben Møller Hansen, men ved nærmere eftertanke går det op for mig, at man jo også i det parti har haft visse samarbejdsmuligheder før i tiden med hr. Preben Møller Hansen, så man skal måske slet ikke undre sig så meget over, at fremskridtspartiet nu går stærkt ind for dette. Det kan jo være, fremskridtspartiet måske ligefrem vil lave en arbejdsløshedskasse for hr. Preben Møller Hansen, hvis han ikke får statsanerkendelsen tilbage, hvad jeg tvivler på han får.

(Kort bemærkning).

Brøndsted (V):

Arbejdsministeren hænger sig meget i, at jeg sagde, at dette var en dårlig løsning. Om den gode findes, ved jeg ikke. Jeg har svært ved at se, hvor den er, og hvor den rigtige og retfærdige løsning overhovedet kan findes, men selv om der måske ikke er nogen god løsning, så er denne her jo lige dårlig.

(Kort bemærkning).

Hölge (FP):

Til hr. Ingomar Petersen: det er ikke hr. Preben Møller Hansen, vi vil støtte; det er sømændene, vi vil støtte.

Til arbejdsministeren kun ganske kort: jeg spurgte om, hvad hensigten med § 80 var, da den blev lavet, hvis ikke det var denne hensigt. Jeg opfatter § 80 således, at den er ment som en advarsel, som et fugleskræmsel, og når man har sat en 4 års grænse, så er det vel for at vise folk, hvad de kan komme ud i af ulykker, hvis de ikke dengang søgte statsanerkendelse. Det var altså for at advare dem netop imod denne situation. Jeg mener ikke, jeg fik noget svar af arbejdsministeren på, hvorfor man så havde lavet § 80, hvis det ikke var dette, der var meningen. Arbejdsministeren sagde: forud-

[Hø'ge.]

sætningerne er bortfaldet, men det mener jeg altså ikke er forklaring nok.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Erlendsson):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der er ikke mere på dagsordenen.

Fra 17 medlemmer har jeg modtaget anmodning om, at den af forsvarsministeren i dag givne redegørelse må blive sat til forhandling i tinget. Redegørelsen vil herefter komme til forhandling onsdag den 25. februar.

Der er foretaget udskiftning i følgende udvalg:

Erhvervsudvalget (18/2 76):

Udtræder: Hovmand

Nyt medlem: Holmberg

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 20. februar, kl. 11 med følgende dagsorden:

1) *Tredje behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om retens pleje i Grønland.

2) *Tredje behandling af:*

Forslag til lov om ændring af postloven.

3) *Tredje behandling af:*

Forslag til lov om erhvervelse af arealer m. v. til anlæg af en jernbane mellem Snoghøj og Tårup.

4) *Tredje behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om registreringsafgift af motorkøretøjer m. v., lov om afgift af benzin og toldloven.

5) *Første behandling af:*

Forslag til lov om visse hovedlandevejsstrækninger.

6) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring af lov om radiokommunikation.

7) *Første behandling af:*

Forslag til lov om styrelsen af post- og telegrafvæsenet.

8) *Første behandling af:*

Forslag til lov om forstærkning af Ribedige og anlæg af veje langs nogle diger.

Mødet hævet kl. 16.51.